

ISSN 1300-3291

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat der

Sayı: 47
Eylül 1995

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince ince-
lenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare ISSN 1300-3291
çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 47

Eylül 1995

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

*

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 80.000 TL.

Abonelik bedeli :

Yıllık 12 sayı: 900.000 TL.

Taahhütlü: 1.140.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 70.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 80.

*

İç Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Kapak Baskısı: Yenilik Basımevi (243 55 72)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

Kapak: Fatih Erdoğan

Merhaba!

Okullar açıldı ve hepimiz ağaçlardan dökülen sonbahar yaprakları gibi sokaklara, okulumuzun yollarına döküldük. Kimimiz uzun yolculuklar yaparak okulumuza ulaşıyoruz. Kimimizi okul servisleri kapımızdan alıyor. Kimimizse okul çok yakınsa bir koşuda sıramıza oturuveriyoruz. Şöyle ya da böyle hepimizin bir okula gidişi var. Belki artık söylenmiyordur, ama hani bir okul şarkısı vardı, "Bir gün okula giderken... Her şeye dikkat ederken..." diye. İşte size büyüklerinizle birlikte katılacağınız yepyeni bir yazarlık projesi! Şimdi hemen annenize ya da babanıza (dedenize ya da ninenize de gidebilirsiniz) gidip size bir öykü anlatmalarını isteyin. Herhangi bir öykü mü? Hayır. Büyüklerinizden birinin size anlatacağı, sizin de kaleme alacağınız öykünün ilk cümlesi şöyle başlamalı:

"Bir gün okula giderken..."

Haydi masa başına. Öyküleriniz çok uzun olmak zorunda değil. Hemen yazıp bize postalayın. Yalnız, unutmamanız gereken bir şey var: Zarfa kendinizin ve öyküyü size anlatan büyüğünüzün bir fotoğrafını da ekleyin. Tabii, birlikte çekilmiş bir fotoğrafınız varsa daha iyi olur.

Edebiyat ve sevgi dolu günler...

Fatih Erdoğan

İçindekiler

Kimsin Sen?.....	Necdet Neydim 3
Çağıl Nasıl Mavi Oldu (3).....	Cengiz Bektaş 4
Prensi Olmayan Masal Kitabı.....	Fatih Erdoğan 9
Fındıkfaresi.....	15
Onu Seviyorum (27).....	Fatih Erdoğan 19
Ayı.....	James Oliver Curwood 20
Özgün Bir Konu Aranıyor.....	Melsa Tekeli 25
Yıldız Pınarı.:.....	Gülten Karlı 28
Bir Kitap Bir Yazar.....	Selma Erdoğan 32

KİMSİN SEN?

Hey çocuk
Kim verdi sana bu keten ayakkabıları
Onlar benim.

Hey çocuk
Kim gösterdi sana bizim evi
Nasıl girersin odama
Orası benim.

Hey çocuk
Ne arıyor tahta arabam sende
O benim.

Hey çocuk
Nasıl çıkarsın babamın kucığına
Nasıl okşar babam saçlarını
Baba benim.

Hey çocuk
Annem sana niye yumurta pişiriyor
En sevdiğim rafadan
O benim.

Hey çocuk
Üstündeki giysiler de benden çalınmış
Onlar benim.
Hey çocuk

Bakışların ne kadar da bana benziyor
Boyun boyuma denk
Kim koydu sana benim adımı
Kimsin sen.

Necdet NEYDİM

Resim: Ernest Shepard

Çağıl Nasıl Mavi Oldu (3)

Cengiz Bektaş

Uçan Balık Yarışması

4 Ertesi gün erkenden kahvaltı yapıldı, hemen yola çıkıldı. O günkü yol çok uzundu çünkü... Taa Fethiye Körfezi'ne gidilecekti. Yol 4 - 5 saat sürüyordu. Ali Fuat Kaptan bir ara yelkenleri de açtı... Mavi yolculardan kimi kitabını alıp bir köşeye çekilmişti. Kimi sırtı çekiyordu. Sırtıyı da ilk kez gördü Çağıl... Kalın bir misinin ucuna belirli aralıklarla balık biçiminde parlak metal takılıydı. Buna balıkçılar kaşık diyorlarmış... Kaşıkların ucunda da üç uçlu

iğneler vardı. Tekne giderken bu büyük oltayı denize atıp, çekiyorlardı işte...

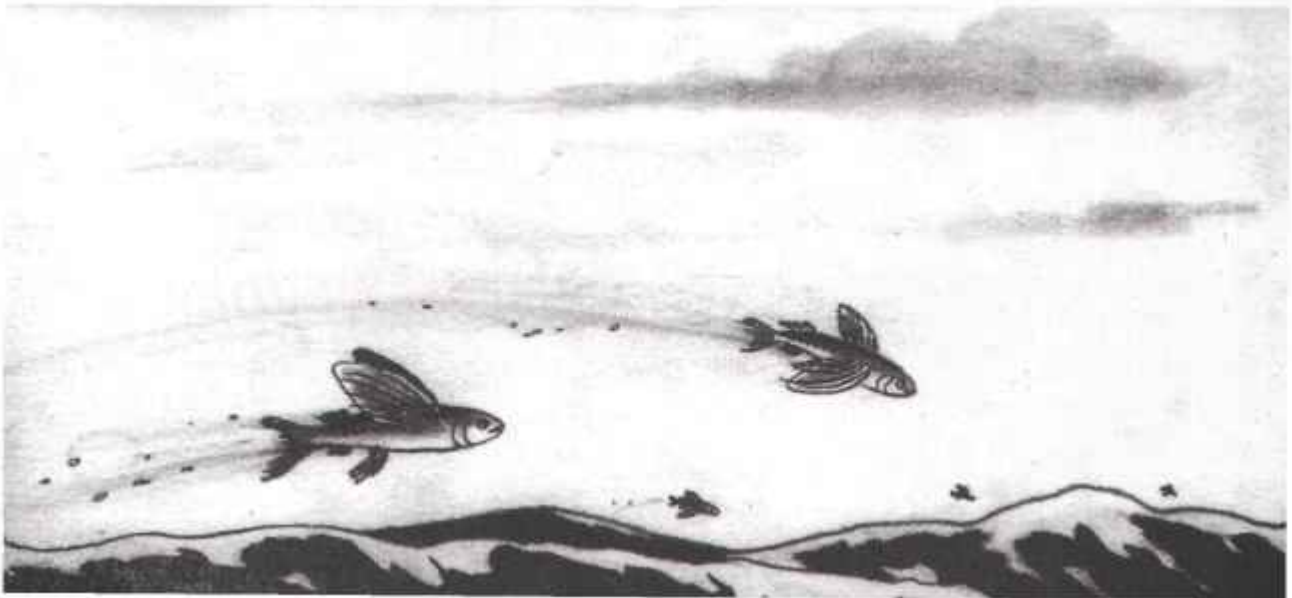
Kaşığın pırlıltısını küçük balık sanan palamutlar onu yutayım derken oltayı yutuyorlarmış...

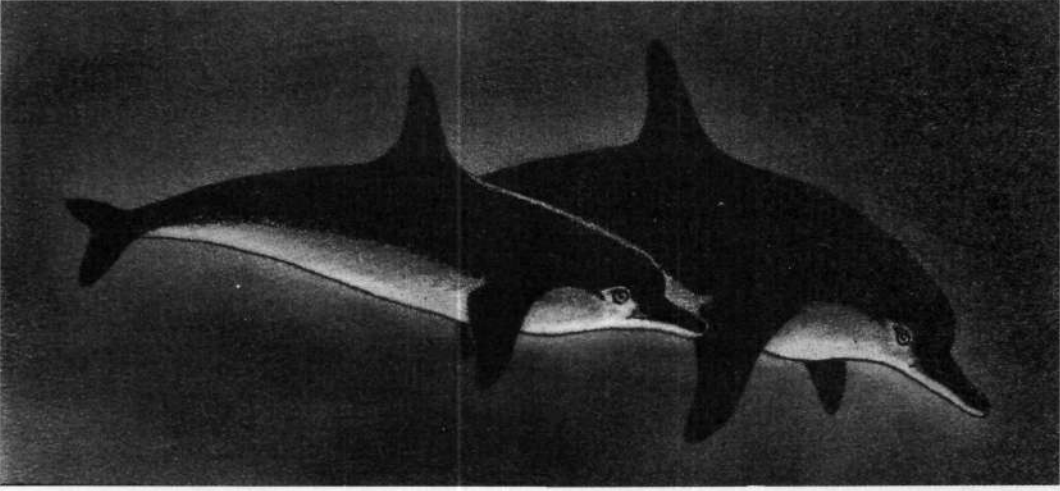
Sırtıyı Süleyman çekiyordu.

Çağıl onun başından ayrılmıyordu. İçinden, "Haydi, haydi!" diye yakardığı yüzünden okunuyordu. Gerçekten birden gerildi misina... Süleyman'ın nerdeyse eli kesilecekti...

Süleyman bağırdı dümene doğru: "Hız kes!"

Ali Kaptan teknenin hızını kesti. Süleyman oltayı usul usul

çekmeye başladı. Çok zorlanırsa azıcık bırakıyor sonra gene çekiyordu.

Çağıl yanında zıp zıp zıplıyordu. Gözü de sırtının sudan çıktığı yerdeydi. Az sonra suların içinde pala gibi bir şey parıldadı. Kendini bir sağa bir sola atıyordu. Ama kurtulması olanaksızdı. Süleyman sonunda onu tekneye çekti aldı. Palamuttu bu... Nasıl parlıyordu. Ardından bir tane daha, bir tane daha...

Çağıl'la birlikte bütün mavi yolcular da sevinçle el çırpıyorlardı. Bağırış çağırış ortalığı birbirine katıyorlardı...

Akşama şölen vardı.

İçlerinden biri bağırdı birden bire:

"Bakın bakın uçan balıklar!"

Gerçekten suyun bir karış üzerinde balıklar uçuyordu. 100 - 150 metre uçup yeniden suya dalıyorlardı. Palamutlar unutulmuştu bile...

Güngör, Çağıl'a, "Haydi yarıştıralım!" dedi.

Bir iki dakika arayla balıklar yeniden uçmaya başlayınca biri en sağdakine öteki en soldakine "Benim," dedi. Kimin ki daha uzun uçacak diye yarıştılar bir süre...

Ama o günün en güzel olayı yunusların ortaya çıkışıydı... Çağıl o güne dek yunusları filmlerde görmüştü... Gerçeklik duygusu pek yoktu...

Üç dört yunus, teknenin sağ ardında birdenbire su yüzüne çıkıp yeniden daldılar. Bütün yolcular teknenin o yanına yığıldılar.

Yunuslar hem birbirleriyle hem tekneyle yarışıyorlardı. İyice yaklaştıkları oluyordu tekneye... Suyun içinde, bir iki insan büyüklüğündeki gövdeleriyle, ne hızlı yüzüyorlardı. Sanki birbirleriyle oynayan ana baba ve çocuklarıydılar.

Çağıl, bunca şeyi bir arada, üst

üste yaşamaktan neredeyse yorgun düştü.

Yunuslar yarışı bırakıp geri kaldılar. Sonra da gözden yittiler. Çağıl da güverteye uzandı azıcık...

Nöbetçiler! Nöbetçiler!

Tekne Peksimet Adası'nın önünden Kurdoğlu Burnu'nu solda bırakıp, Fethiye Körfezi'ne girdi. Mavi yolcuların "Manastır" dedikleri bir eski yapı yıkıntısının önüne demir attı.

Bir havuz gibiydi burası... Doğasının güzelliğini anlatmak kolay değildi... İnsana bir yandan yaşamının güzelliğini duyuruyor, bir yandan dinginlik veriyordu. Yapraklarla, ağaçlarla, balıklarla, sularla uyuma giriyordu insan...

Mavi yolcular teknenin merdiveninden suya neredeyse kayarak girdiler. Gürültü - patırtı yapmadan, mavi suların saydamlığında usul usul yüzdüler... Dalıp diplere baktılar. Çıkıp suya yatarak mavi göğü gözlerine doldurdular. Nöbetçiler tencerenin kapağına kepçe ile vurarak öğle yemeğine çağırdılar herkesi. Yemek yendi... Güzellik uykusuna yatar gibi dinlenildi azıcık. Sonra yarısı sular altında kalan yıkık yapı birkaç bölüme ayrılıp üçer kişilik takımlarla ölçüldü çizildi. Çağıl da, bir takımda metrenin ucundan

tutarak yardımcı oldu. Sormadan da edemedi: "Neden çiziyoruz?"

Bu çizimleri yayımlayacaklarmış...

Herkese tanıtmak için... Hem de tarihi yapı saptanmış oluyormuş böylece... Ülkemizi karış karış tanımalı, tanıtmalıymışız...

Çağıl doğruluyordu: "Tanıyıp sevmediğimiz yer nasıl bizim olur?"

Akşamüzeri hep birlikte yürüyüşe çıkıldı. Kapıdağı Yarımadası'nın anakarayla birleştiği yere dek yüründü. Burada yüksek mi yüksek bir duvar vardı. Yanmada, karadan gelenlere karşı bu duvarla savunuluyormuş. Bir de kapı boşluğu ve yanı başında gözcü kulesi vardı.

Çağıl bağırdı: "Nöbetçiler! Nöbetçiler!"

Bir karşılık veren olmadı.

Özden sordu: "Ya o günkü giysileri içinde biri çıkıp 'Ne var?' deseydi ne yapardın?"

Çağıl hemen karşılığını verdi: "Kaçardım!"

Anıtlar

Kimilerinin manastır, kimilerinin hamam dediği o güzel koyda kalındı. Babası, burasının, bir çağlarda bu yarımadaı elinde tutan Kurdoğlu'nun yazlık sarayı olabileceğini düşünüyordu. Ertesi günü gene o kıyının dinginliği

içinde kahvaltı ettiler. Kuzeye doğru yola çıktılar. Kıyı kıyı çok yavaş yol aldılar. Taşkaya'ya vardılar. Bu koyda bir çeşme vardı. Ünlü ressam ve ozan Bedri Rahmi Eyüboğlu buraya, "Osmanağa Suyu" demişti. Oradaki bir kayanın üzerine koskocaman bir balık çizmişti. İşte tam o balığın önüne demir attılar. Yüzdüler. O gün nöbetçilerden biri Çağıl'ın annesiydi. Öğle yemeği için nefis bir de ekmek yapmıştı. Teknede bu işin olabildiğine kimse inanmamıştı ama ekmek nefisti.

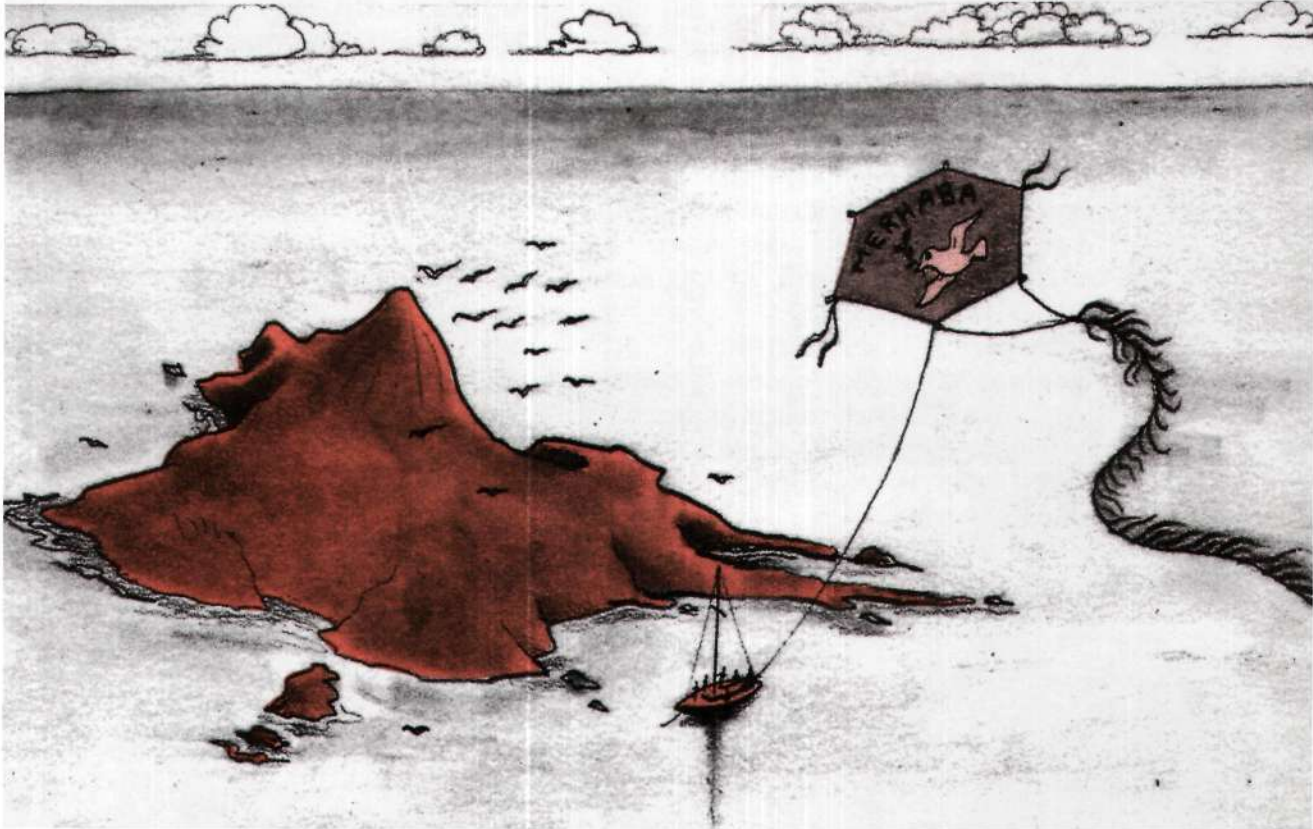
Öğleden sonra bir yarışma yapıldı. Azra Erhat için bir anıt yapılacaktı... Nasıl olmalıydı bu anıt?

Herkes bir şeyler çizdi.

Doktor Özden: "Ben çizmeyi bilmiyorum ki!" diye karşı çıktı

önce... Sonra gene kendi buldu çözümünü. Düşündüğünü, çizmeyi bilen birine anlattı ona çizdirdi.

Herkes çizdiğini ortaya koydu. Sonunda, seçilecek bir kayanın üzerine renkli çakıl taşlarından uçurtma resmi yapmayı öneren kazandı. Hemen kıyıya inildi. Birileri çakılları topladı. Birileri harç yaptı. Birileri kayayı seçtiler. Üzerine harç yapılıp düzletildi. Islak harca uçurtma çizildi. Tepeleri ortada toplanan üçgenlere bölündü. Herkes bir üçgeni seçip, içine dilediği renkteki çakıl taşlarını dizdi... Çakıl taşları, yarısını azıcık aşacak denli harca gömülüyorlardı. Üstleri harçla hiç kirletilmiyordu. Cıvı cıvı bir uçurtma çıktı ortaya... Altına gene küçücük çakıl taşlarıyla Bedri

Rahmi'nin şu sözleri yazıldı:

"Seni düşününce bir çakıl taşı ısınır içimde..."

Mavi yolcular yaptıkları bu güzel işin çevresine oturdular: Azra Erhat'ı, bütün mavi yolcular andılar.

Çağıl işte o zaman gördü... Çevrede daha başka anıtlar da vardı. Oğuz Akkan için, beyaz betondan yapılmış bir güvercin dikilmişti örneğin. Bir de bir göz vardı bir başka taşın üstünde... Ne güzel anılardı bunlar.

Böyle güzel bir işi elbirliğiyle imeceyle üretmek ne güzeldi. Çağıl artık içinde duyuyordu:

İmeceyle el konulur güneşten önce güne

Türküsi emeğe siner emeği türküsüne

Yakamozlarla Yüzmek

O gün orada gecelendi.

Sofra, söyleşi ve türkülerden sonra gece yarısı herkes usul usul yatmaya çekilirken, birdenbire suya birisi atlayıverdi. Ay ışığında bir de ne görsün Çağıl? Babası yüzüyordu. O kulaç attıkça yakomazlar pırıldıyordu çevresinde... Onlarca, kimi kez yüzlerce ateş böceği sanki...

"Nereden ışık alıyorlar?" diye sordu Çağıl.

Babası: "Kendilerinden!... Kendileri üretiyorlar ışığı!"

Daha sözünü bitirmemişti ki Çağıl kendini sulara atıverdi. Hem

yüzüyordu hem yakamozları gözlüyordu... Derken öteki yolcular da atladılar birer birer...

Yakamozlarla yüzmek ne hoştu...

Büyükler Çocukluklarını Unutmamalı

Ertesi gün kuzeyden güneye döndü. Birçok adalardan geçildi. Bunlardan birinde, Halil Adası'nda duruldu. Öğle yemeği yenildi. Sofra kalkar kalkmaz babası kimi çitalar, uçurtma kağıtları çıkarmaz mı ortaya? Ali Kaptan, Ali Fuat Kaptan bütün mavi yolcular hemen toplandılar. Hep birlikte işe girildi. Kimi çitaları kesiyor birbirine bağlıyor, kimi kağıtları yapıştırıyordu. En çok kuyruk üzerine çalışılıyordu. Altıgen bir uçurtma yapıldı. Uçurtma bitince üzerine herkes bir şeyler çizdi. Kimi balık çizdi, kimi yaprak, kimi ağaç... Ali Kaptan da Halikarnas Balıkçısı'nın ünlü selamlayışını yazdı: Merhaba!

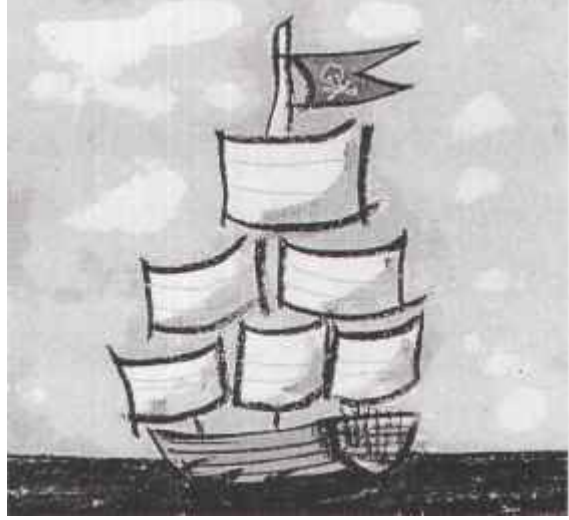
Uçurtmayı sırayla hepsi uçurdular. Taa göklere çıkardılar. Ona mektuplar yolladılar. Ama en güzeli seksenlik Ali Kaptan'ın uçurmasıydı. Uçurtmaya, daha yukarılara çıkması için sesleniyordu: "Haydi kızım, haydi yavrum!"

Çocukluğunu unutmamak ne güzeldi. Büyükler çocukluklarını unutmamalılar...

Prensi Olmayan Masal Kitabı

Fatih Erdoğan

KORSANLAR prensesi gizlendiği mağarada bulmuşlardı. Zavallı kız tir tir titreyerek gizlendiği yerde hапşıınca onu yakalamışlardı. Çok acımasız adamlardı bunlar. Herhalde onu öldüreceklerdi. Bora heyecanla sayfayı çevirdi. İşte bir resim: Korsanın biri prensesi kolundan çekştiriyor. Uyduruk bir resim. Korsanın altında ütülü pantolon var. Bu çizerin de hiç mi aklı yok? Neyse... Prenses ne olacak şimdi? Prenses de aynı şeyi düşünüyor. Bana ne olacak şimdi?.. Çevresini saran ve ona tuhaf tuhaf bakan kılıksız korsanlar... Bora düşünüyor... Prenses hepsinden genç. Korsanlar ise yaşlı ve yorgunlar. Üstelik hepsi içki filan da içiyor. Prenses kaçıyorsa onlardan daha hızlı koşamaz mı? Bora böyle düşünüyor. Prensesin neden koşarak oradan uzaklaşmadığına şaşıyor. Korsanların başı sanki onun düşüncelerini okumuş gibi bağıyor prensese: "Sakın ha

9

kaçmaya kalkışma! Burası bir ada ve kaçabileceğin hiçbir yer yok!"

Bora şaşıyor. Okuduğu kitabın kahramanı sanki ona cevap veriyormuş gibi konuşuyor. Bora prensesin resmine dikkatle bakıyor. Ona nasıl yardım edebilir? Edemez. Prenses ona öyle bakıyor ki, sanki, "Neden beni kurtarmıyorsun?" der gibi. Bir imdat çağırısı. "Bora! Bora!" Çağırıldığını ancak üçüncüsünde duyuyor Bora. Başını kaldırdığında annesinin olduğu yerde zıpladığını görüyor.

"Seni çağırıyorum, duymuyor musun? Haydi şu kuponları götür

ve tabakları al."

Bora'nın annesi bir gazetenin verdiği kuponları biriktirmiş, onlarla tabak takımı alacak. "Haydi," diyor annesi. "Şimdi bitiverir, herkes kapışır."

Bora itiraz edemiyor. Annesini kızdırmak istemiyor. Öğleden sonra havuza gitmek için izin isteyecek çünkü. Ama kitabın sonunu da çok merak ediyor. Prenses korsanlardan kurtulacak mı? Bora çok kitap okuduğu için prenseslere genellikle bir şey olmadığını biliyor, ama yine de içinde bir kuşku var; ya bu kez bir şey olursa? Hem kurtulacaksa bile, nasıl kurtulacak? Bora bunu çok merak ediyor. Annesinin elinden kuponları alıyor, ama kitabı da bırakmıyor. Okumaya devam ederek sokağa çıkıyor.

Kupon karşılığı hediyeler veren gazete dağıtım bürosunda uzun bir kuyruk var. Kimi tabak alıyor, kimi ansiklopedi, kimi bardak çanak, kimi de kitap. Bora kuyruğun en sonuna gidip beklemeye başlıyor. Bir yandan da prensesin sonunu merak ettiği için kitabının sayfalarına dönüyor yine.

Prenses ağlayıp sızlamayı bırakıyor. Ağlayarak kurtulamaz çünkü. Kimse ona acıyıp, "Bu prenses çok ağladı, bu nedenle onu serbest bırakalım," demez. Tersine, onun ağladığını gören

korsanların reisi, "Susturun şu sümüklüyü!" deyince bir güzel tokat yiyor prenses. Yanağında kırmızı bir el iziyle bir süre hıçkırdıktan sonra gözyaşlarını değil, kafasını kullanması gerektiğine karar veriyor. Kafasını nasıl kullanabilir? Kurtulmak için ne yapabilir?

"Tabaklar..." diyor birisi. Bora prensesin tabaklarla ne yapabileceğini düşünmeye başlıyor. Omuzu dürtülüyor. "Tabakları veriyorlar mıymış?" diyor birisi ona. Bora kitabından başını kaldırıyor. Bir adam elinde gazetenin tabak kuponları. "Evet," diyor Bora. "Ben de onun için bekliyorum." Kitabına dönüyor.

Prenses başını kaldırıyor. Gözlerinde bir pırıltı var. Kapatıldığı odadaki masanın üstünde bir yığın tabak çanak var. Herhalde korsanların soydukları bir gemiden gelmiş olmalılar. Prenses tabaklara bakıyor uzun uzun. Kurtuluşunda bu tabakların bir rol oynayıp oynamayacağını düşünüyor gibi bakıyor. "Bu tabaklar işe yarar mı?"

Bora kitabından başını kaldırıyor. Arkadaki adam sorusunu yineliyor. "İşe yarar şeyler mi bari verdikleri tabaklar?"

"Bilmem," diyor Bora. Adamları ilgilenmek istemiyor. Prensesin nasıl kurtulacağını merak ediyor. Kitabını okumak istiyor.

Prenses tabaklara uzun uzun bakıyor. "Bunlar işe yarar mı acaba?" diye soruyor kendi kendine. Korsanlar merdiven altındaki büyük masaya oturmuş yiyip içiyorlar. Reisleri koca bir kazana kepçeyi daldırarak herkesin kupasına sıcak şarap dolduruyor. Şarabını içen yeniden kuyruğa girip kupasını uzatıyor. Bazen reis sinirlenip bağırıyor: "Sırayla sırayla!"

Herkesin sesi bir anda yükseliyor. Çünkü yaşlıca bir hanım sıraya girmek yerine kuponlarını yandaki pencereden uzatıyor; sıra beklemeden tabaklarını, ya da ansiklopedisini her neyse, alacak. Kadına çok

kızıyorlar. Kadın kendi kendine mırıldandıktan sonra sıranın en arkasına geçiyor. Bora bütün bu olanları kulağıyla izliyor yalnızca. Kitabından başını kaldırmıyor.

Prenses aşağıdakileri izliyor sessizce. Sonra ikinci katın penceresinden dışarı bir tabak

fırlatıyor. Tabak şangır şungur sesler çıkararak kırılıyor.

Herkes şaşırıyor. Kahkahalar kuyruğun başından dalga yükseliyor. "Hani," diyor birisi, "bu tabaklar kırılmazdı?" "Evet öyle reklam yapıyorlardı," diyor öteki.

"Canım aldatıyorlar işte, amaçları bize kupon

toplatacağız derken gazete satmak." Elinden

tabakları düşüren

küçük kız

utanmış ve

üzgün bir yüzle

bürodaki

adama

bakıyor

başka verir mi

diye. Adamın

öyle bir niyeti

yok. Kız

kenara

çekiliyor,

ama

gitmiyor.

Eve gidince

dayak yemekten

korkuyor belli ki.

Bora bir süre ona bakıp

yine kitabına bakıyor. Prenses

camın kenarına çekilmiş bekliyor.

Korsanlar hemen dışarı çıkıyorlar.

Karanlıkta kimse görülüyor.

Prenses elindeki tabakları oraya

buraya fırlatmaya başlıyor.

Korsanlar karanlıkta uçuşan ve

kafalarına isabet ettiğinde derin

yaralar açan tabakların nereden geldiğini düşünemiyorlar bile. Zaten körkütük sarhoş olduklarından, az sonra hepsi yerlere serilip horul horul uykuya dalıyorlar. Prenses yavaşça dışarı çıkıyor. Ağaçların arasından süzülerek sahile yöneliyor. Orada bir tekne bulabilir mi? Başka çaresi yok. En kısa zamanda bu adadan uzaklaşmalı. Çünkü korsanlar her an uyanabilirler. Prenses bir yandan karanlık ve ürkütücü ormanda bayır aşağı koşuyor, bir yandan da gözyaşlarını tutamıyor. "Ağlama kızım artık, olan oldu git artık." Kuyruğun başındaki kız sonunda anlıyor kırdığı tabakların yerine yenisinin verilmeyeceğini. Hıçkırıklar atarak, hatta bağıra bağıra ağlayarak uzaklaşıyor. Bora işte tam o anda ilk kez başını kaldırıp yokuş aşağı cadde boyunca koşarak inen kıza bakıyor ve bir anda da kendisini kuyruktan çıkmış, kızın arkasından yürür buluyor.

"Prenses!.."

Kız arkasını dönüyor şaşkınlıkla. Bora'ya bakıyor uzun uzun. Sonra da ürkererek uzaklaşıyor. Bora ne yapacağını bilmeksizin kaldırımın kenarına iliyor. Kitabını açıyor.

Prenses oturduğu kayanın üstünden kalkıyor. Kıyıda küçük bir kayık var, ama prenses o

kayığa binip denize açılmayı akıllıca bulmuyor. Çünkü, korsanlar ayılınca kendi gemileriyle onu hemen yakalayabilirler. Başka bir plan yapıyor. Kumsalda derin ayak izleri bırakarak kayığa biniyor. Kıyı boyunca kürek çekmeye başlıyor. Az sonra tam istediği gibi kuytu bir yer buluyor. Kayığı kıyıya çekip gizliyor. Sonra da planının en şaşılacak yanını uyguluyor: Yeniden korsanların yanına dönüp kulübenin arkasına gizleniyor.

Bora bu kez yeni baştan kuyruğun sonuna giriyor. Kalabalık azalmış ama onun sırası çoktan gelip geçmiş. Kitabının sayfalarına dönüyor.

Korsanlar küfürler ederek uyanıyorlar ve pensesin kaçtığını birbirlerine duyuruyorlar. Hepsi sahile koşuyor.

"Kayık yok!" diye bağılıyor birisi.

"Peşine düşmeliyiz!" diye bağılıyor öteki. "Onu elimizden kaçırsak paramızı alamayız."

Hızla korsan koyuna gizledikleri tekneleriyle uzaklaşıyorlar.

Prenses yarım gün kadar bekliyor. Sonra sahile gizlediği kayığa binerek kürek çekmeye başlıyor.

Bora'nın canı sıkılıyor bir an. Prenses gideceği yönü nasıl bulacak ki? Gece olsa kutup

yıldızına bakabilir. Ama öğle vakti?
Hem de güneş tepedeyken?

"Müthiş sıcak var," diyor
Bora'nın hemen önündeki adam.
Bora'ya bakıyor. Bora bir şey
söylemeyince soruyor: "Öyle değil
mi?"

"Öyle," diyor Bora. "Çok sıcak."
Adam rahatlamış gibi önüne
dönüyor. Bora da kitabına.

Prenses aç susuz bir deniz
yolculuğundan sonra babasının
ülkesine ulaşıyor. Sarayda kırk gün
kırk gece şenlik yapılıyor kayıp
prenses bulunduğu için. Bora
kitabı kapatıyor. Prensesin bu
kolay kurtuluşu ona biraz yavan
geliyor. Hani prens? Yazar prensese
yardım edecek bir prensi yazmayı
niye akıl etmemiş. Bora okuduğu

kitabı baştan sona yeniden
düşünüyor. Düşündükçe de
prensin eksikliğini daha çok
hissediyor.

Elindeki kuponları uzatıyor
adama. Adam kuponları tek tek
sayıyor ve Bora'ya bir paket veriyor.
Bora pakete bakıyor. Bedava tabak.
Ne kadar kolay bir alışveriş. Kes
gazeteyi al tabağını.

Bora eve dönmüyor. Kızı
bıraktığı yere iniyor. Kız henüz eve
girmemiş kapı önündeki iki sıra
basamakta oturuyor. Bora elindeki
tabak takımını kızın kucağına
uzatıyor. Sonra da bir şey
söylemeden yokuş yukarı hızlı hızlı
yürüyor. Tam sokağı dönecekken
kulağına incecik, şarkı gibi bir söz
çalınıyor: "Teşekkürler Prens!"

Fındıkfaresi

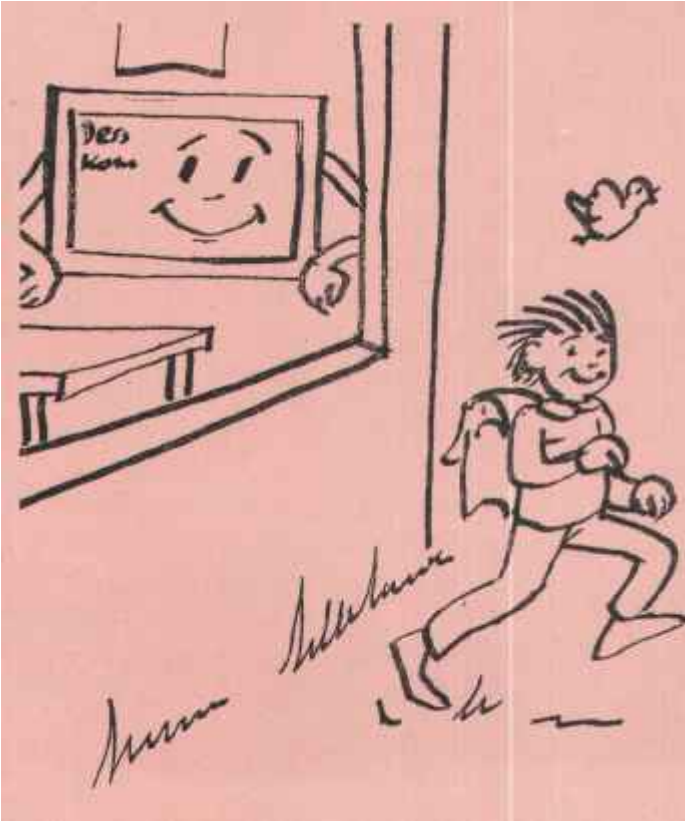
KİTAP

Kitaplar bizim en iyi dostumuz
Onlar öğretir bize doğru yolu
Sevgiyi, dostu o anlatır

Elimden gelse
Çiçeklerin yerine
Bilgi ekerdim.

Öznur Gök

Fahrettin Arslan
İlköğretim Okulu

OKUL DÖNÜŞÜ

Okuldan çıkınca akşamları
Güle güle der gibi bakar
arkamdan,
Sınıfın kara tahtası.

Okuldan çıkınca akşamları,
Bana arkadaşlık eder
yollarda
Kuş sesleri çocuk şarkıları.

Kerem Yıldırım

Doğa İlköğretim
Okulu

2000'E BEŞ KALA

Uyanıyorum.
Saatime
bakıyorum.

Aaa..

O da ne?

2000'e beş var.

Dünyayı kurtarmak,

insanlara her türlü

sevgiyi aşlamak ve

bir de uyanmak için çok geç

kalmışım. Ama hala içimde bir

parça umut var. Uyandım, ama

bugün okul yok ki. Dolabımdan

birkaç uyku tohumu alıp, gözlerime

serpiştiriyorum. Pencerenin

pervazından sızan ışık onu büyütüyor
ve...

Bir yere geliyorum. Girişte, "İkibin Yılına Hoş Geldiniz" yazıyor. Burası öyle bir dünya ki, insanlar sevgi dolu. Herkes birbirine karşı oldukça hoşgörülü. Küçücük çocuk bile biliyor savaşın gereksizliğini. Yeni doğan çocuklara büyükler yüreklerinden bir tutam sıcak sevgi alıp ıgneyle aşıyorlar. Devletin

temelleri hoşgörü ve sevgi üzerine atılmış. Ya siyasetçiler?

Yapamayacakları vaadlerde bulunup, daha sonra maskelerini atan, bambaşka bir yüze bürünen kişiler değil. Bunlar çocuklar. Seçimlerde herkes oy verebiliyor (bu yüzden oradaki görevliler insanların ellerini damgalamak zorunda kalmıyorlar.) Ancak devleti çocuklar yönetiyorlar. O minicik, duygulu, sevgi dolu, anne sütü kadar an kalpleri ile dünyayı yaşanabilir hale getiriyorlar.

Teknoloji ilerliyor ancak bunun doğaya bir zararı olmuyor. Her yer yeşil ağaçlarla, çiçeklerle dolu. İki bin yılının çiçekleri, hiç görülmemiş renkleri ve kokuları; yiyecekleri, hiç tadılmamış tatları içeriyor. Hiçbir yiyecek, canlı sağlığına zararlı değil. İnsanlar özellikle de küçük çocuklar, parasızlıktan tedavi olamayıp, mavi göğe veda etmek zorunda kalmıyorlar. Bu dünyadaki insanlar yardımseverler.

Radyo sunucuları (günümüzün türkçesi ile D.J.'ler) güzel Türkçemizi talan edip, bize de kendilerinin o uyduruk (!) dillerini alıştırılmaya çalışmıyorlar. Bunu denerlerse,

anında işten kovuluyorlar.

İnsanlar arasında beyaz-zenci, zengin-fakir ayrımı yapılmıyor.

Zekalarının olduğundan emin olmadığım zaten bunu yanlış çıkaracak hiçbir davranışta bulunmayan popçular çıkıp, anlamı olmayan sözleri bir araya getirip, sonra da kaset listelerinin başına oturmuyorlar.

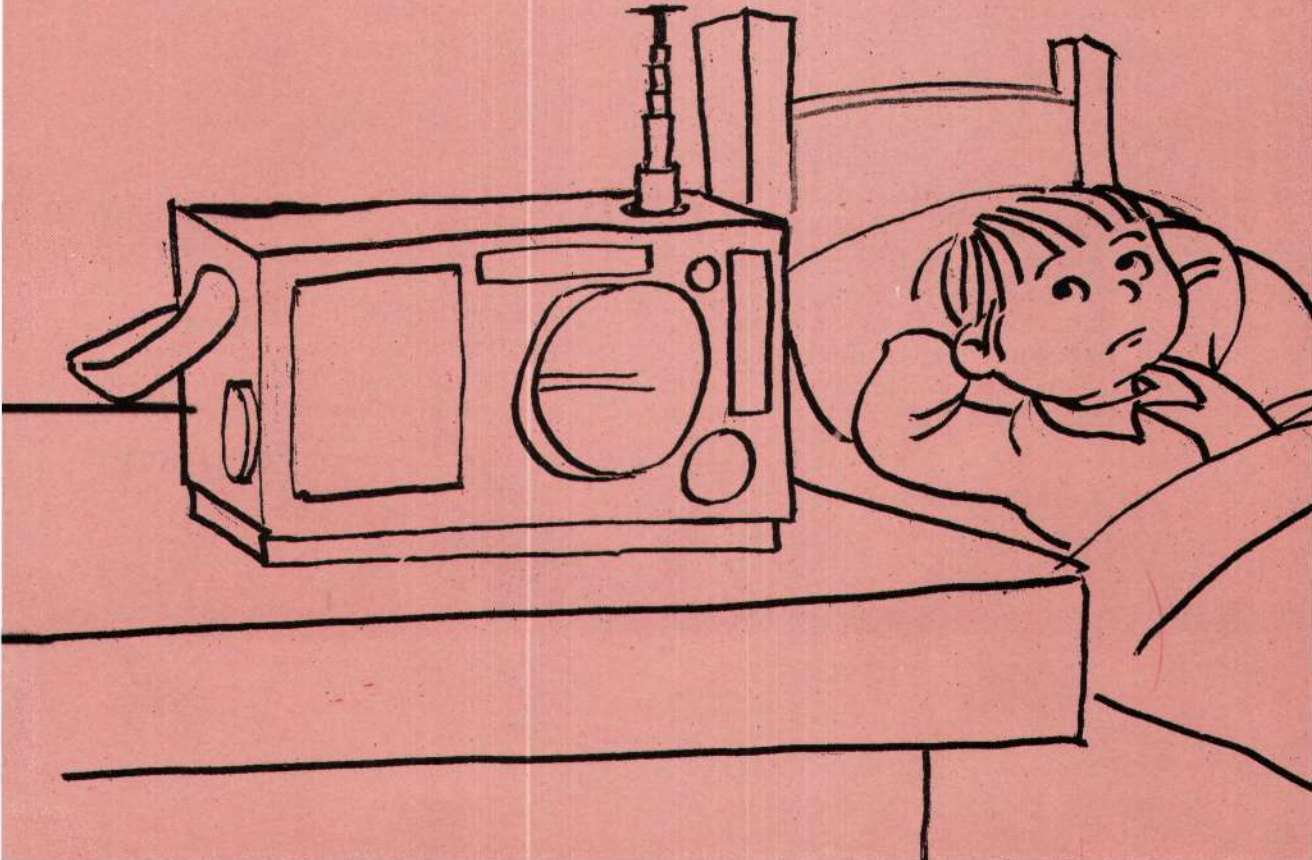
Herkes birbirini seviyor. Dedi:? ya, devletin temelleri sevgi ve hoşgörü üzerine atılmış. Yok ettiğimiz değerler, yeniden onarılmış.

Annemin sesiyle uyanıyorum. "Gerçek miydi?" diye soruyorum. O da benimle aynı düşü görmüş olacak ki, "Hayır," diye yanıtlıyor. Radyomu açık unutmuşum. Sunucu diyor ki:

"Hey selam dostlar! Naber today?"

Derin bir "AH!" çekiyorum.

Ayşe Pınar KÖPRÜCÜ

Kaplıcalara gelenler çoğunlukla yaşlılar. Dizlerindeki ağrıları gidereceğine inandıkları için sabahtan akşama kadar sıcak suların içinde oturuyorlar. Kimi yün örüyor, kimi gelinini, ya da torununu anlatıyor. Çoğu büyük kentten oraya gelmiş, köyün pansiyonlarında kalıyor. Ben de babaanneme eşlik etmek üzere bir haftadır buradayım. Babamın bıraktığı harçlığımla aldığım son çizgi romanı da bitirdim ve şimdi müthiş canım sıkılıyor. Gidip babaannem için su almam gerekiyor, ama yerimden kalkmaya niyetim yok. Gözüm havuzun giriş kapısında, onu bekliyorum. Saçlarını geriye topladığı plastik turuncu tacını eliyle düzelterek bana doğru geldiğini hayal ediyorum. Tam gelme zamanı. Eğer şimdi gidersem beni burada göremeyebilir ve kalmadan gider. Oysa ben sabahtan beri bekliyorum onu.

Kapı açılıyor. Buharların arasından görebildiklerim beni heyecanlandırıyor. O değil, ama annesi. Demek ki az sonra o da gelecek. Bekliyorum. Annesi havuzu geçip öteki kapıdan çıkıyor. Gözüm giriş kapısına sabitlenmiş bekliyorum... Bekliyorum.

Babaannem, "Gidiyoruz!" diye seslendiğinde bu bekleyişin uzun sürmüş olduğunu anlıyorum. Neden gelmedi sanki? Dün ne güzel konuşmuştuk saatlerce. Köyün çocuklarının ona ıslık çaldıklarını anlatmıştı. Neden ıslık çalmışlardı, anlamıyordu. Aslında ben de bilmiyordum bunun nedenini.

Kaplıcadan dönerken kaldığımız pansiyonun bahçesinin yanından dolaşıyoruz. Bahçedeki ayva ağacının üzeri çocuklarla dolu. Babaannem, "Çabuk inin ağaçtan!" diye bağıyor onlara. Bizi görünce ağaçtan atlıyorlar ve kaçmaya başlıyorlar. Önce pek ilgilenmiyorum. Bahçe duvarının arkasına dönmek üzereyken birden yerimde duruyorum. Kulağıma gelen doğru mu? Evet! Bir ıslık bu. Köyün çocukları bir yandan kaçarken bir yandan da bana dönerek ıslık çalıyorlar. Buna bir anlam vermeye bile zaman bulamadan kendimi hırsla onlara doğru koşarken buluyorum. Arkamdan seslenen babaannemi duymuyorum bile. Çocuklar önce bir duruyorlar. İfadeleri şaşkınlaşıyor ve ıslıkları kesiliyor. Ama bir anda kendilerini toparlayıp kaçmaya başlıyorlar. Tanımadığım köyün tanımadığım sokaklarında hiç tanımadığım birilerini, hem de nedenini ve yakalayınca ne yapacağımı tam olarak bilmeksizin kovalıyorum. Yokuşlardan iniyoruz, yokuşlara çıkıyoruz, dar sokaklardan sapıp, arka mahallelerin eğri büğrü taş evleri arasında koşuyoruz da koşuyoruz. Çocuklar bir yandan soluk soluğa kaçıyor, bir yandan da başlarına gelen bu tuhaf felakete bir anlam veremediklerinden avaz avaz bağıyorlar. Az sonra dağılmayı akıl ediyorlar. Her biri bir yana dağılıyor ve ben ne tarafı izleyeceğimi bilmeksizin oracıkta kalıveriyorum. Körük gibi inip çıkan ciğerim biraz sakinleştiğinde durumumu anlamak kolaylaşıyor ve başıma gelenin ne olduğunu yüksek sesle adlandırıyorum: "Kayboldum!"

Saatlerce dolaştıktan sonra güneş batmak üzereyken pansiyona ulaşıyorum. Babaannem ve ötekiler derin bir soluk alıyor. Ama yine de azar işitmekten kurtulamıyorum. Asık suratla kapının önündeki taşın üstüne oturuyorum. Birden ince bir sesle irkiliyorum: "Nerdesin?"

Başımı kaldırıyorum. Batan güneşin turuncusuyla tacının turuncusu birbirine karışıyor. "Çocukları kovalamışsın," diyor, "neden?"

"Bilmiyorum," diyorum. Sonra birden neden kovaladığımı anlıyorum. Kısık bir sesle yanıtlıyorum: "Islık çalmışlardı!"

Ay1

James Oliver Curwood

20

O GECE BATIDA on beş kilometre kadar ötede Miki, Le Beau'nun tuzaklar dizisinden pek uzakta olmayan bir devrik ağaç kümesinin altında duruyordu.

Tan ağarırken adam, öldürücü Netah'la birlikte kulübesinden ayrılıyor, Miki de rahat bir rüyalar gecesinden sonra sığınağından çıkıyordu. Sahibini kaybettikten sonra Niua ile birlikte geçmiş olan ilk haftalarını tekrar yaşamıştı; şimdi ayakta durmuş gün ışığında

gölgelerin gözden silinişini seyrediyordu, bu görünüşler ona öyle kaygılı bir yalnızlık duygusu vermişti ki yavaşça inlemeye koyuldu.

Eğer Le Beau güneşin ilk solgun ışını altında böyle dikilmiş görseydi öldürücü'ye tekrarlacağı sözler boğazında sıkışıp kalırdı. Zira on bir aylık olan Miki cinsinin genç bir deviydi. Tam altmış kilo geliyordu ve üzerinde bir damla yağ bile yoktu. Gövdesi bir kurdunki gibi ince ve zayıftı.

Üzerinde, hareket ettikçe kaslarının kalın organlar gibi kıvrılıp yuvarlandığı kunt bir göğsü vardı. Bacakları iri kıymı bir Mackenzie av köpeği olan babası Hela'nınkilere benziyordu; çeneleri bir Ren geyiğinin kemiklerini öğütebilirdi. On bir aylık hayatının sekizi süresince yalnızlık onun eğiticisi olmuştu, ona bir çelik sertliği vermişti; ona yaşama için dövüşmeyi, öldürülmemek için öldürmeyi ve dişlerinden önce kafasını kullanmasını öğretmişti. Kendisinden bir yaş büyük olan Netah kadar kuvvetliydi. Bu kuvvetinden başka öldürücü'nün asla bilmediği bir kurnazlığa ve çabukluğa sahipti. Tabiat onu bugün için oldukça iyi hazırlamıştı.

Güneş soğuk alevleri ile ormanı sararken Miki, Le Beau'nun tuzakları yönünde yürümeye başladı. Tuzakçının dün geçmiş olduğu noktaya varınca, raket izlerinde hâlâ duran insan kokusunu kuşkulu bir tavırla kokladı. Kendisine esinlediği güvensizlik duygusunu yitirmemekle birlikte bu kokuya alışmıştı. Onu hem büyüleyip çekiyor, hem tiksindiriyordu. İcini anlatılmaz bir korku ile dolduruyor, ama gene de kaçma gücünü kendinde bulamıyordu. Bu son günlerde üç kere insan denilen hayvanı görmüştü.

O sabah doğruca Le Beau'nun

tuzaklarını serpiştirdiği alçak araziye yöneldi. Orada bol bol tavşan vardı; en sık olarak burada kekek'lerde, ya da, yemleri kardan korumak için sedir dalları ve çubuklarından yapılmış küçük sığınakların içinde tutuluyorlardı.

Sabah güneşinin hafif aydınlığı altında acele acele Netah ile Le Beau dört kilometre doğuda bataklık araziye girdikleri sırada Miki ilk kapıyı yokluyordu.

Miki dün sabah yaban kedisini bu kekek'te öldürmüştü. Şu anda boştu. Yem sığı bile kaldırılmıştı ve hiçbir tuzak izi kalmamıştı. Köpek beş yüz metre uzakta aynı şekilde boş ikinci bir sipere vardı. Biraz şaşırdı, bir üçüncüsüne kadar yoluna devam etti. Yaklaşmadan önce, rüzgârı artan bir kuşku ile birkaç dakika kokladı.

Burada insanın izleri daha boldu, kar iyice çiğnenmişti ve Le Beau'nun kokusu öyle kuvvetliydi ki Miki bir an onu yakınında sandı. Sonra siperin içini iyice görececek şekilde ilerledi. İri bir raketli tavşan orada büzülmüş duruyor, büyük yuvarlak gözleri ile bakıyordu. Bir tehlike önsezisi Miki'yi tuttu: Yaşlı tavşanın tavrında bilmediği bir şey vardı. Le Beau'nun tuzakları üzerinde yakalamış olduğu başka kemiricilere benzemiyordu. Çırpınmıyordu; parçalanmamıştı, yarı donmuş da

değildi; bir sırığın ucunda da sallanmıyordu. İlk görünüşlü bir kürk topağı gibi kıvrılmıştı. Doğrusu, Le Beau onu oyuk bir kütüğün içinde elleriyle yakalamış geyik derisinden bir iple yem sırığına bağlamıştı: bundan sonra, onun yetişemeyeceği uzaklıkta bütün çevresine aralıksız bir tuzaklar çemberi kurmuş, hepsini karla örtmüştü. Uzak durmasını haber veren belli belirsiz içgüdüsüne rağmen Miki kapana gittikçe yaklaştı. Bu ilerlemeden apışıp kalmış olan tavşan bir hareket yapmıyor, büzülmüş, taş gibi duruyordu. O zaman Miki üzerine atıldı ve kuvvetli çeneleri onu ezici bir sıkma ile kavradılar. Aynı anda sert bir şakırtı duyuldu ve çelik dişler arka ayaklarını içlerine alıp kapandılar.

Miki Vapu'yu bıraktı ve hırlayarak döndü. Çat..çat., çat... Üç başka tuzak daha boşandılar. İkisi tutmadılar. Üçüncüsü ön ayaklarından birini kavradı. Miki az önce tavşanı yakalamış ya da dün yaban kedisini boğazlamış olduğu derecede şiddetle bu yeni düşmanı çenelerinin arasına alıp ısırdı. Dişleri soğuk çeliğin üzerinde çatırdadı. Onu ön ayağından çıkardı, akmaya başlayan kan, karı kızıla boyuyordu. Sonra

arka ayağına erişmek için çılgınca geriye döndü. Fakat ayağı tuzak yerinden oynatılamayacak derecede bir tutuşla kenetlenmişti. Ağzından kan gelinceye kadar onu kemirdi. O bu didinmesine devam ederken Le Beau yirmi adım öteden bir çam kümesinin içinden çıktı, Öldürücü de arkasındaydı.

İnsan azmanı durdu. Soluk soluğaydı ve gözlerinden ateş saçıyordu. İki yüz metre öteden tuzaklar zincirinin şakırtısını duymuştu. Öldürücü'nün yularını heyecanla sıkarak:

"Oh! Burada," dedi.

"Anlıyor musun, kızıl gözlü arkadaş!

Öldüreceğin, ya da yarı cana indireceğin hırsız şeytan bu, ben seni çözeceğim ve 'koş!' diyeceğim."

Tuzakla boğuşmasını durduran Miki onların gelmesini seyreliyordu. Bu tehlikeli anda insandan, hiç de korkmuyordu. Bir öldürme öfkesi kanını kaynaştırıyordu. Aşırı kıskırtılmış olan içgüdüsü şimşek gibi bir çakışta ona hakikati açıkladı. Onun düşmanı ayağını tutan bu makine değildi, fakat şu iki yaratıktı. Sanki dün olmuş gibi, sopalı bir adam görmüş olduğunu hatırlıyordu. Le Beau'nun elinde de ondan

dikkatle Netah'ı süzüyordu. Efendisinin çözdüğü Öldürücü, üç metre ötede sırtının tüyleri dikilmiş, kasları gerilmiş bir halde bacakları üzerinde kasılıyordu.

Miki insanın sesini duydu:

"Koş, şeytan, koş!"

Miki hiçbir kası titremeden bekliyordu. Vahşi hayattan katı dersler edinmişti: Beklemek, gözlemek ve kurnazlığını kullanmak. Burnu bacaklarının arasında yüzü koyun yatmıştı. Sarkık dudakları sadece biraz kalkmıştı. Hiç ses çıkarmıyordu, fakat gözlen iki kor parçasını andırıyordu. Le Beau hayranlıkla ona bakıyordu. Birdenbire öc alma arzusundan ileri gelmeyen bir titreme hissetti. Bir an soluğunu tuttu.

Öldürücü, adım adım, sonra parmak parmak sürünerek yaklaştı. On adım, sekiz, altı... bütün bu zaman boyunca Miki tek bir hareket yapmadı, gözünü bile kırpmadı. Netah bir kaplan hırlayışı ile üzerine atıldı.

İşte o zaman Le Beau'nun hayatında hiç görmediği olağanüstü şey geçti. Bu öyle bir hızla oldu ki gözleriyle izlemekte güçlük çekti. Miki bir şimşek gibi Netah'ın altına kayd, sonra zincirinin ucunda döndü, Netah'ı boğazından kavradı.

İki köpek düştüler, azman herif,

ezip kıran çenelerin çatırtısını işitti. Kulağına yavaş yavaş ısıklık gibi çıkan bir can çekişme hırıltısı halinde boğulan bir homurtu geldi. Bu muhakkak ki Öldürücü'nün sesiydi. Yüzüne kan fışkırdı. Gözlerinin kızıl parıltısı morumsu bir sevinç ve zafer yalazası halini adı. Soluyarak:

"Vay canına!" diye bağırdı. Netah'ı boğazlamak üzere. Hayır, böyle bir köpek hiç görmedim. Onu Fort- Dieu postasında Durant'ın köpeğiyle dövüştürmek için canlı olarak alıkoymalıyım!"

Eğer sahibi bir dakika sonra harekete geçseydi Öldürücü'nün işi çoktan bitmiş olacaktı. Le Beau sopasını kaldırıp ilerledi. Dişlerini daha derin bir surette Netah'ın boğazına geçiren Miki gözünün ucuyla bu yeni tehlikeyi gördü. Sopa indiği anda çenelerini açarak Netah'ı bıraktı, fakat müthiş vuruştan kısmen kurtulabildi, sopa omuzuna inerek onu devirdi. Miki bir şimşek hızıyla ayağa kalktı ve Le Beau'nun üzerine atıldı. Adam Miki'nin kafasına korkunç bir vuruş daha indirdi; hayvanın ağzından ve burnundan kan boşandı. Sersemlemiş, yarı yarıya körleşmiş olmasına rağmen tekrar atıldı ve başına bir sopa daha yedi. Le Beau'nun vahşi çılgınlığını işitti. Sopa üç kere daha kafasına indi.

Le Beau artık gülmüyordu; fakat

sopasını gözlerinde bir tür korku ile işletiyordu. Altıncısında sopası boşa gitti ve Miki'nin çenesi tam göğsü üzerinde kapanarak kalın paltosunu ve gömleğini kağıt gibi yırtıp derisinde kanlı bir sıyrık açtı. Görüşü biraz kanla perdelenmiş olmasa ve yirmi beş santim ilerisini nişanlayabilseydi herifin boğazını bulmuş olacaktı. Le Beau büyük bir haykırış kopardı. Ölümün sürtünüp geçtiğini hissetmişti.

"Netah! Netah!" diye bağırarak fırl fırl döndü.

Netah karşılık vermedi. Belki bu anda, sahibinin kendisini bir canavar yapmış olduğunu hissediyordu. Çevresindeki ıssızlık kurtarıcı kapılarını açmıştı. Le Beau yeniden çağırdığında, onun yolda kan kaybederek savuştuğunu gördü.

Öldürücü, her halde kurtlara katılmaya gidiyordu, zira o dörtte üçü vahşi olan bir melezd.

Le Beau onu ancak gözden kaybolurken gördü. Kızgın bir şekilde sopasını çevirdi, fakat vuruşu tamamen boşa gitti. Bu sefer salt tesadüf onu kurtardı: zincir takıldı ve Miki'nin yakıcı nefesi hemen hemen adamın şahdamarını yaladığı anda geri çekildi. Köpek yanı üzerine düştü; henüz dengesini bulamadan bir sopa vuruşu kafasını karın içine gömdü.

Artık kımıldayacak gücü kalmadı; ölü gibi uzandı, bir kere daha insan azmanının sevinçle soluyan sesini işitti. Zira ölümden kurtularak bu dövüşten zaferle çıkan Le Beau bir sevinç çığlığı atmaktan kendini alamamıştı.

ÖZGÜN BİR KONU ARANIYOR!

Melsa Tekeli

ÜSTELİK ÖZGÜN olmalıymış! Nereden bulacağım özgün konuyu ben? Kompozisyon ödevim için yazacak hiçbir şey bulamıyorum işte... Ne kadar düşünürsem düşünüyem, televizyonda izlediklerimden başka bir fikir gelmiyor aklıma. Evdekiler de hiçbir ipucu vermeye yanaşmıyorlar. Ablam, "Git, kitaplığındaki kitaplara bak," dedi. Ama ben o kadar zaman harcamak istemiyorum ki... Kalem, elime alır almaz kağıt üzerinde şöyle yağ gibi kayıverse...

İşte her zamanki gibi kalemlerimi özene özene açtım; hepsini önüme dizdim. Silgim de az ötede sağda. Pırl pırl yaptığım çalışma masama oturdum. Önümdeki kağıtlara bakıyorum. Bakıyorum ve özgün bir konu getirmesi için esin perimi bekliyorum.

Babamdan yardım istedim. Yanıtı bana dergilerimi hatırlatmak oldu. Evet, dergileri almayı seviyorum, ama onlarla o kadar haşır neşir

olmayı pek tasarlamamıştım doğrusu. Hem sonra arkadaşlarım da alıyor. Onların yanında mahcup mu olayım yani...

Kitaplığımı özenle düzenleyip şöyle geriye çekilirim. O ne hoş manzaradır, tahmin edemezsiniz. Ansiklopediler en alt raftadır. Çünkü onlar oldukça büyük ve ağır. Ama en üst raf dergilerime ayrılmıştır. Odama adımını atan birisi ilk önce onları görmeli... Hepsini tarih sıralarına göre dikkatle dizerim. Yalnızca tek çeşit dergi de almam. Her ay çıkan Dost Kardeşim Dergisi'ne babam beni abone yaptı. Postacı amca her ay kapımıza getiriyor. Benden önce evdekiler kapışıyor, ama benim payıma da onları zevkle rafa yerleştirmek düşüyor ya, o yeter! Ayrıca bankaların verdiği dergileri, gazetelerin dağıttığı ansiklopedileri de biriktiririz ailecek. Hepsi için yerimiz var.

Kırtasiyeciden çok güzel dosya kutuları aldı babam. Dört yanı kapalı, üstü ve birazcık da derginin sırtı görünecek şekilde arkası açık. Her birine birkaç dergi koyabiliyorum. Bu şekilde dağılmalarını, kaybolmalarını önliyorum. Sonra en güzel yazımla, bembeyaz bir etiket üzerine renkli kalemlerimle derginin adını ve

sayılarını yazıp kutunun en görünen yerine yapıştırıyorum.

Orta raflarda ders kitaplarım, defterlerim, kalem kutularım gibi ıvrı zıvırlar bulunur. Çeşit çeşit renk renk kalemlerim, silgilerim ve öteki ders araçlarım da onların yanındadır. Tertemiz, oldukça düzenli bir şekilde dururlar. Bu arada flütümle masa kalemtırışımı da unutmamalıyız. Her ikisi de odamın renklerine uysun diye kırmızı olsun istedim. Kalemtırışım ise tüm arkadaşlarınkiler gibi televizyonda en sevdiğim çizgi film kahramanı! Böylece ona baktıkça ne zaman çizgi film izleyeceğimi hatırlamış oluyorum. Bana ne denli yararı olduğunu görüyor musunuz şimdi?

Evet, nerede kalmıştık? Ah, ben kitaplığımdan söz etmeye başlayınca sözlerime hiç nokta koyamam. Onunla öyle övünürüm ki! İçindeki her şeyin yerleştiriliş şekli benim eserimdir. Hangi renk ve hangi boy malzemenin bir arada bulunacağına ben karar veririm. Ablam, "Kitapları konularına göre ayır," diyor ama bence bu yöntem göze hiç de hoş görünmüyor. Aradığımı kolayca bulamazmışım. Canım, ben zaten ne zaman oralardan bir şey arayacağım ki! Şimdi kalkıp ödevim için bütün şu kitapları, ansiklopedileri, dergileri

karıştırmaya kalksam günlerimi alır. Hem sonra ben bir şeyi nasıl arayacağımı da tam olarak bilmiyorum. Öğretmen anlatırken, nasıl olsa gerekmez diye biraz da kulak ardı ettiğimi sizlere itiraf ediyorum. Bizimkiler sakın duymasın! Eh, söz sırlardan açılmışken size son bir sır vereyim de bitsin bari: Aslında ben onları aldığım zaman da pek okumamıştım. Onun için bir yazının nerede çıkmış olduğunu öyle şıp diye anımsayamam. Anlayacağınız bu çok uzun iş!

Kitaplarım, dergilerim raflarında o kadar güzel duruyorlar ki, yerlerinden kıpırdatmaya kıyamıyorum doğrusu. Hem sonra çıkarınca çok çabuk eskiyorlar. Çevirirken sayfaları bükülüyor, kıvrılıyor. Görüntüleri bozuluyor.

Nereden nereye geldim gene... Ben ne için buraya oturmuştum? Ah, evet, şu kompozisyon konusu. Hâlâ hiçbir konu gelmiyor aklıma. Arkadaşlarımdan sınıfta okudukları kompozisyonları dinliyorum da, böyle konuları nereden buluyorlar diye şaşıyorum. Acaba biraz daha çizgi film izlesem benim de aklıma bir şeyler düşer mi dersiniz? Yoksa şu kitap raflarını yeniden mi düzenlesem?..

YILDIZ PINARI

Gülten Karlı

Resimleyen: Berrin Çorak

OKULDA BALE salonundayız. Öğretmenimiz gösteri grubuna balerin seçecek. Hepimiz tek sıra olmuş, öğretmenimizin karşısına dizilmişiz. Heyecanlıyız... Yaprak gibi titriyoruz. Müzikle birlikte oyun başladı...

Oyun koyulaştıkça, yanaklarımızdaki pembelik, kızıla dönüşüyor. Kimse hata yapmadan sekiyor. Bir kuş hafifliğinde sıçırıyor...

Serçeler çıkıyor yüreklerimizden. Vuruyorlar kanatlarını pır pır! Uçuşup dağılıyorlar dört bir yana. Bu sefer güneşi konduruyoruz yanaklarımıza...

Kardeşim geliyor aklıma. Arkamdaki sırada, baştan üçüncü. Göz ucuyla bakıyorum. Oyuna vermiş kendisini. Güzel dans ediyor... Olmaz böyle şey! Gözlerime inanamıyorum! Dönerken bir daha, bir daha

bakıyorum... Kardeşimin saçları!...

Oyun koyulaştı. Var gücümüzle dans ediyoruz...

Sona yaklaşıyorduk. Bundan sonra, durgun sular gibi olacağız. Kuş tüyü hafifliğinde bırakacağız bedenimizi boşluğa...

Bir anda ortalık karıştı. Balerin arkadaşlar, çılgınlık atarak kaçıyorlar. Oyun durdu. Kardeşim hızla dönerken, takma yün saçlarını »yere düşürmüş.

"Aaa yün bunlar!"

"Yünden saç olur mu?"

"Niye takmış ki!"

Alaylı

gülüyor

arkadalar. Utanca

boğuluyor Işıl. Önce

öğretmenimize baktı. Sonra kara gözleriyle beni aradı.

Bulamıyor. Kıvrık saçları yüzüne dökülmüş. Az önce yanaklarına kondurduğu güneş parıldadı, söndü.. Eğilip saçlarını aldı yerden. Koşarak çıktı salondan. Arkasından bağırıyorum. Duymuyor beni...

Öğretmenimizin karşısındayım.

Avuçlarımı yanaklarıma yapıştırıyorum. Yanıyor. Kulaklarım uğulduyor...

"Saçlarını neden kısacık kestirdin Seçil?"

"Kardeşim kısa saçlı olduğu için, gösteri grubuna alınmayacağını sanıyordu. Ona bunun yanlış olduğunu söyledim, inanmadı bana. Söylediklerimin doğru olduğunu kanıtlamak için kestirdim saçlarımı. Çok çalışmıştık. Başarmak için,

çalışmak yeterliydi."

"Anladım. Kardeşin takma saçları nereden bulmuş?"

"En başından anlatabilir miyim?"

"Tabii ki anlatabilirsin. Seni dinliyorum. Otur şöyle karşıma."

Oturuyorum.

Biz her akşam bale çalışırız Işıl'la. Bale yaparken düş kurarız. Dün akşam yine çalışıyorduk. Yağmur yağıyordu. Usuldan yağan yağmur, düşümüze giriyordu... Oyuna

yağırıyordu. Usuldan yağın yağmur, düşümüne giriyordu... Oyuna kaptırmıştık kendimizi. Dönüyor, dönüyorduk...

"Ayak parmakları ucuna basıp, havalanmanın anlamını biliyor musun Işıl?"

"Bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Dünyadan kopmaktır..."

"Kopalım mı?"

"Hadi kopalım, esnet bacaklarını. Topla gücünü. Hazır, hooop şimdi oldu. Ne güzel değil mi?"

"Evet, çok güzel..." dedi Işıl.

Yoruluncaya dek havalanıp koptuk dünyadan...

"Işıl, Işıl gökte hiç yıldız kalmamış!"

"Hepsi eriyor. Küçük yağmur damlacıklarına dönüşüyorlar!"

"Toplayalım mı ne dersin?"

"Toplayalım. Babaannenin uyku toplaması gibi."

Gülüştük. İnce tül elbiselerimizin içinde üşüdük. Yaprak gibi titredik...

Eteklerimizi açıp koşmaya başladık. Var gücümüzle koşuyorduk. Tek bir yağmur damlası bile yere düşmemeliydi. Koşuyor, koşuyorduk...

Yorulmuştuk. Bir süre sonra yorulup arkamıza baktığımızda, ne görelim? Toplayıp biriktirdiğimiz yağmur damlaları yeniden yıldız olmasın mı? İpil, ipil parlıyordu yıldızlar! Pınar olmuş akıyorlardı... Yıldız Pınarı! Durmadan akan, kocaman bir pınar! Her yan, her yan yıldız kaynıyordu. Eteklerimiz, saçlarımız, ellerimiz yıldız yıldızdı.

Gökyüzü, yeryüzü, evlerin bacaları ipil, ipildi...

Yıldız Pınarı. Durmaksızın akan, aktıkça çoğalan, çoğaldıkça akan yıldız pınarı. Ne hoş, ne hoş bir görüntüydü!

"Bunu biz mi yaptık Seçil Abla?"

"Evet, biz yaptık," dedim.

"Karşıdaki gökkuşağını görüyor musun Seçil Abla?"

"Görmez olur muyum? Hiç böylesini görmemiştim. Kır çiçeklerinden örülü. Sepet kulpu gibi. Dünya sepet, gökkuşağı da kulpu. Sepet ve kır çiçeklerinden örülü kulpu. Biz, sepetin içerisindeyiz.

"Ne güzel benzetiyorsun Seçil Abla. Çıkalım mı üzerine?"

"Çıkalım."

"Koş öyleyse."

Kardeşimle gökkuşağının üzerine çıkıp oturduk. Ayaklarımızı sarkıtıp, bildiğimiz şarkılardan söyledik. Canımız sıkıldı. Tek tek kapıları çaldık. Mahallenin tüm çocuklarını yıldız pınarıyla, gökkuşağını görmeye çağırdık.

Tüm çocuklar gökkuşağının altından geçip, dilek tuttular... üzerine çıkıp şarkı söylediler... Kucak dolusu yıldız götürdüler evlerine.

Oyunun sonuna gelmiştik. Bacaklarımızı açıp, yavaşça yerle buluştuk. Başımızı kollarımızın arasına alıp kapandık. Müziğin bitmesiyle kendimize geldik. Düş bitmişti. Kapı aralandı. Babaannem süzülerek girdi odaya. Elinde bir şey vardı. Arkasında gizliyordu.

Bitti mi çalışmanız?" diye sordu.

Işıl atıldı hemen, "Bitti babaanne. Geç kaldın sen."

"Ben de oynamaya gelmiştim," dedi babaanne üzülenek.

"Üzölme babaanne. Seninle de oynarız. Arkanda sakladığın ne?" diye sordum.

Babaannem, kardeşimin uzun saçları çok sevdiğini bildiğinden, siyah çile yünü ortasından kesip kardeşime takma saç yapmış.

"Işıl'ıma saç yaptım. Kafasına taksın oynasın diye," dedi.

Yün saçları Işıl'ın kafasına yerleştirdi. Çok sevindi Işıl. Sarılıp sarılıp öptü babaanneyi. "Hadi ne duruyorsunuz, oynamayacak mıyız?" dedim. "Yarın erken kalkmamız gerekiyor. Okulda

seçmeler var."

Babaannem, Işıl ve ben bir süre daha bale yaptık. Babaannem bale bilmiyordu. Biz ne yapıyorsak, o da onu yapmaya çalışıyordu. Kardeşim, babaannenin kendisine verdiği saçları sallayarak atladı, döndü, döndü...

Işıl'ın bu takma saçlarla seçmelere gireceği hiç aklıma gelmemişti. "Benden gizli takmış. Benim suçum yok öğretmenim."

"Ben seni suçlamıyorum ki Seçil. Sen elinden geleni yapmışsın. Üstelik kardeşin için saçlarını bile kestirmişsin. Çocukluk yaptı Işıl. Neyse, gidebilirsin. Teşekkür ederim. Yıldız pınarınız çok güzeldi."

"Ben teşekkür ederim. Gösteri grubuna alındık mı?"

"Evet, ikiniz de alındınız. Güzel dans ediyordunuz. Çalıştığınız belli oluyordu. Dur gitme. Bir şey daha söyleyeceğim. Bir dahaki çalışmanızda beni de aranızda alın. Düşlerinize beni de ortak edin. Olur mu?"

"Olur öğretmenim..."

Hayvanların Hareketleri * Yazan: Asiye Pervan Karadağ * Resimler: Ferit Avcı * Kök Yayıncılık * Fen ve Doğa Dizisi * 100.000TL

Hayvanların Hareketleri, Kök Yayıncılık tarafından yayımlanan 'Fen ve Doğa Dizisi'nin ilk kitabı.

Kitap, çocukların çeşitli hayvanlarla ilgili merak edebileceklerine cevap vermeye çalışmaktadır. Toprağın üstünde, toprağın altında, denizde ve havada yaşayan hayvanlarla ilgili ilgi çekici bilgiler verilmiş. Bu bilgiler, Ferit Avcı'nın usta fırçasıyla canlanmış ve ortaya mutlaka kitaplığınızda bulunması gereken kalıcı bir kitap dizisi çıkmış. Kitabı bitirdiğinizde yalnızca belki bilmediğiniz bir şeyler öğrenmekle kalmayacak, bundan sonra çevrenizde gördüğünüz hayvanlara daha farklı bir gözle bakacaksınız. Çevremizde sevgimizle korumamız gereken ne çok hayvan

32 olduğuna şaşacaksınız.

Kitabı yayımlayan Kök Yayıncılık Ankara'da. (Konur Sokak 8/6, Kızılay. Tel. 0312 425 82 62)

Bu kitabı veya Fen ve Doğa Dizisinin öteki kitaplarını edinmek isteyip de kitapçılarda bulamazsanız, yayınevini veya her zaman olduğu gibi Kırmızıfare'nizi arayabilirsiniz. (0212-252 63 75)

Dizinin öteki kitapları:

Hayvanların Hareketleri
Hayvanların Üremeleri
Hayvanların Barınakları
Hayvanların Savunmaları
İskelet ve Kemikler
Göçmen Hayvanlar

Mavibulut'tan... Yeni!..

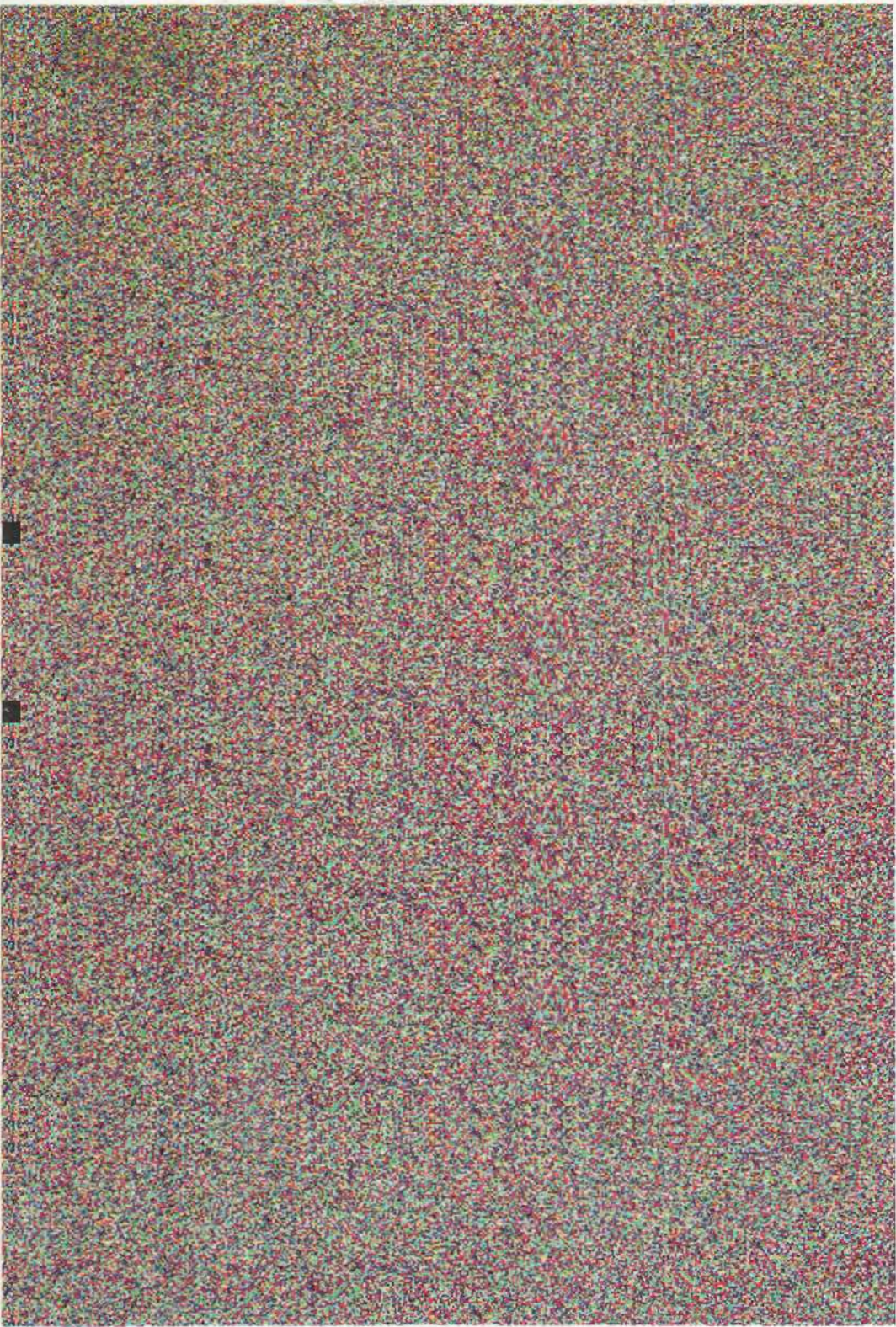

Sevgi kadar, sevgiyle hiç ilgisi olmayan yaşantılarla bağlantılı olarak kullandığımız, ayağa düşürdüğümüz başka bir sözcük var mıdır acaba?

Sevgi adına ne eziyetler yaşar ve yaşatırız. Oysa sevgi yaşamı kısıtlamaman. Bizi de, sevdiklerimizi de.

Ne yapmalı? Sevgi Kitabı'nı acaba önce büyüklere mi okutmalı?

Emre Konuk **psikolog**

RESİMDE NE VAR?

Yukardaki resimde ne olduğunu görmek için sayfayı yüzünüze iyice yaklaştırın. Sonra yavaş yavaş yüzünüzü sayfadan uzaklaştırırken bakışlarınızı sabit tutun. Resimde ne olduğunu görebilerseniz bizi arayın. Tel: 0212-252 63 76.